kül, ma ei sagi ennam walsuste rägitud, rinnust pistab, kehha wallutab. Tulge ommetigi lähhemalle: ärge kartke; rägime issekeskis maggusat jutto!"

Rebbane kostis: „Ma tulleksin kül, agga ma näen neid jälgi, mis siin paistawad; need näitawad keik teie ma augo pole minnewad, ei olle üht ainustki jälge, mis ka seält wälja tulleks!" —

Kotkas ja jännes.

Noor jännekskene pallus kotkast, et se piddi tedda öppetama, tule käes lendama. —

Kotkas kostis: „Kuida sa wõid lennata, sul polle tibo lodud!"

Rummal jännekskene pallus ikka wäggise peäle.

Kotkas wõttis lomokese omma küünte wahhele, läks kõrgele ülles; jännes pallus: „Lasse lahti, ma katsun ommeti lennata!" —

Kukkus kõrgelt üllewalt — partst — mahha. — Walmis! —

Mis se tähhendab? — Üks tallorahwa poisike püdis wäggise sakkakeelt öppida,

Eesti-ma rahwa Kalender 1857 , lk. 30